

Arrest

nr. 278 659 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 18 oktober 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

In de mate dat verzoeker hierop kritiek uit, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

De Raad wijst er verder op dat uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoeker. Hij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat daar hij geen hulp kan vinden in Albanië, hij het land definitief heeft moeten verlaten en hij verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn vrees “bij terugkeer naar

Albanië voor deze bedreigingen van de andere familie P. maar vooral van het opgesloten leven dat hij tot nu toe heeft gehad (huisonderwijs, zonder mogen werken, voortdurende vrees, indruk onveilig te zijn, ...)."

3.1.1. De commissaris-generaal stelt vooreerst op goede gronden vast dat verzoekers houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aangezien hij, hoewel hij reeds in 2017 de Schengenzone binnenkwam, pas op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende, evenals dat verzoekers houding toen hij nog in Albanië verbleef erg opmerkelijk was. Deze pertinente vaststellingen worden door de commissaris-generaal uitgebreid en in concreto gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst summier naar deze vaststellingen in zijn verzoekschrift, doch hij brengt geenszins dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen.

3.1.2. De commissaris-generaal merkt vervolgens op pertinente wijze op dat wat er ook van zij, verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aanbracht waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie P. geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal motiveert: "Zo blijkt uit uw verklaringen dat u of uw echtgenote geen enkele poging hebben ondernomen om klacht in te dienen of om de politie in kennis te stellen van het feit dat u de wraak vanwege de tegenpartij zou vrezen (CGVS, p. 12, CGVS A. II, p.11; CGVS A. III, p. 8-9; p. 17-19). U rechtvaardigde uw nalaten door erop te wijzen dat de Albanese politie niet functioneert zoals de Belgische: de Albanese politie zou uw klacht wel noteren maar ze zou niets ondernemen (CGVS, p. 12). U wees er in dit verband op dat de politie naar aanleiding van de moord geen degelijk onderzoek had gevoerd omdat de zaak op enkele dagen was afgesloten. Uit het loutere feit dat het onderzoek snel werd afgerond, kan evenwel niet afgeleid worden dat het onderzoek niet degelijk zou zijn gevoerd. Dat een onderzoek snel wordt afgerond, kan immers verschillende oorzaken hebben, zoals bijv. het feit dat de dader zichzelf aangeeft waardoor de zoektocht naar de dader eenvoudig wordt. Uit het feit dat de these van uw schoonvader, met name dat hij uit zelfverdediging handelde (CGVS, p. 13), niet werd weerhouden, kan op zich niet afgeleid worden dat het onderzoek niet naar behoren werd gevoerd. Dat de zaak wel degelijk door de politie werd uitgespit, blijkt onder meer uit het feit dat, toen u door de tegenpartij (volgens u onterecht) van betrokkenheid bij de moord beschuldigd werd, u door de politie werd ondervraagd (CGVS, p. 13). De ten aanzien van u geformuleerde beschuldiging bleek hierna geen stand te houden: u kon aantonen dat u niet aanwezig was op de plaats delict (CGVS A. III, p. 9) en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voor medeplichtigheid aan moord werd veroordeeld. Uit niets blijkt bijgevolg dat het onderzoek door de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten niet naar behoren zou zijn gevoerd. Overigens verklaarde uw echtgenote, die naar de motieven van de moord werd gepeild, uitdrukkelijk dat, hoewel ze ook naar de these van de zelfverdediging verwees, ze de waarheid in dit verband niét kende en dat volgens haar enkel haar vader en de overleden persoon de waarheid kennen (CGVS A. II, p. 9). Uit een dergelijke stelling blijkt niet dat uw echtgenote werkelijk overtuigd zou zijn dat uw schoonvader, haar vader, uit zelfverdediging gehandeld zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u voor het overige zelf geen ervaringen heeft gehad waaruit besloten zou kunnen worden dat de politie niet naar behoren zou werken (CGVS, p. 13). U merkte ook nog op dat u in het verleden geen klacht had ingediend omdat u geen rechtstreekse bedreigingen had ontvangen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen kan echter opgemaakt worden dat u meermaals via via met wraak werd bedreigd. Dat u in deze context geen klacht indiende, volgens u omdat de getuigen van deze indirecte bedreigingen geen verklaringen bij de politie zouden willen afleggen (CGVS, p. 14), overtuigt niet. Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zelfs al zouden de bedreigingen indirect zijn, kunnen zij naar aanleiding hiervan vanzelfsprekend geen onderzoek voeren en er evenmin tegen optreden."

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren

van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie, en hij zet uiteen dat met betrekking tot de bloedwraakproblematiek stappen worden gezet en maatregelen worden genomen.

Verzoeker uit algemene kritieken en beschouwingen en hij neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer het bestaan van bloedwraak in Albanië en corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Waar hij de motieven van de commissaris-generaal betreffende het neergelegde artikel over huiselijk geweld bekritiseert, kan verzoeker evenmin overtuigen. Naar verzoekers mening betekent het artikel dat recentelijk, voor feiten die relatief eenvoudig zijn, de Albanese autoriteiten geen oplossing of bescherming konden bieden, met als gevolg dat “voor een bloedwraak dezelfde conclusie te binnen schiet”. De Raad benadrukt immers in dit kader, evenals in het licht van het door verzoeker gevoegde stuk 2: “Verslag van de Commissie voor Verzoening voor de periode 28 februari 2018 tot 1 maart 2020”, dat de loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikelen, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt en gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.2. Waar verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juli 2022, voert verzoekende partij aan dat het dossier van haar echtgenote behandeld wordt door de Franstalige collega's. Zij wijst erop dat de situatie zeer speciaal en moeilijk is en zij geen vertrouwen kunnen hebben in de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zo wijst verzoekende partij naar de algemene informatie waaruit duidelijk blijkt dat bescherming niet mogelijk is en dat indien zij met haar gezin moet terugkeren naar Albanië zij zich zal moeten verbergen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder ingeroepen elementen en het formuleren van algemene opmerkingen, doch ontkracht noch weerlegt op generlei wijze hetgeen (hierover) eerder werd vastgesteld.

Waar verzoekende partij aangeeft dat de situatie zeer speciaal en moeilijk is en dat zij en haar gezin geen vertrouwen kunnen hebben in de bescherming van de Albanese autoriteiten, waarbij zij verwijst naar algemene informatie waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat bescherming niet mogelijk is en dat bij een terugkeer naar Albanië zij zich met haar gezin zal moeten verbergen, betreft dit namelijk niets meer dan een louter herhaling van al eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan en waarover het volgende wordt vastgesteld en geoordeeld in de beschikking van 14 juli 2022:

“Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat daar hij geen hulp kan vinden in Albanië, hij het land definitief heeft moeten verlaten en hij verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn vrees “bij terugkeer naar Albanië voor deze bedreigingen van de andere familie P. maar vooral van het opgesloten leven dat hij tot nu toe heeft gehad (huisonderwijs, zonder mogen werken, voortdurende vrees, indruk onveilig te zijn, ...)”.

(...) De commissaris-generaal stelt vooreerst op goede gronden vast dat verzoekers houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aangezien hij, hoewel hij reeds in 2017 de Schengenzone binnenkwam, pas op 30 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende, evenals dat verzoekers houding toen hij nog in Albanië verbleef erg opmerkelijk was. Deze pertinente vaststellingen worden door de commissaris-generaal uitgebreid en in concreto gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst summier naar deze vaststellingen in zijn verzoekschrift, doch hij brengt geenszins dienstige en concrete argumenten aan die hier afbreuk aan kunnen doen.

(...) De commissaris-generaal merkt vervolgens op pertinente wijze op dat wat er ook van zij, verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aanbracht waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie P. geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Samen met de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal motiveert: “Zo blijkt uit uw verklaringen dat u of uw echtgenote geen enkele poging hebben ondernomen om klacht in te dienen of om de politie in kennis te stellen van het feit dat u de wraak vanwege de tegenpartij zou vrezen (CGVS, p. 12, CGVS A. II, p.11; CGVS A. III, p. 8-9; p. 17-

19). U rechtvaardigde uw nalaten door erop te wijzen dat de Albanese politie niet functioneert zoals de Belgische: de Albanese politie zou uw klacht wel noteren maar ze zou niets ondernemen (CGVS, p. 12). U wees er in dit verband op dat de politie naar aanleiding van de moord geen degelijk onderzoek had gevoerd omdat de zaak op enkele dagen was afgesloten. Uit het loutere feit dat het onderzoek snel werd afgerond, kan evenwel niet afgeleid worden dat het onderzoek niet degelijk zou zijn gevoerd. Dat een onderzoek snel wordt afgerond, kan immers verschillende oorzaken hebben, zoals bijv. het feit dat de dader zichzelf aangeeft waardoor de zoektocht naar de dader eenvoudig wordt. Uit het feit dat de these van uw schoonvader, met name dat hij uit zelfverdediging handelde (CGVS, p. 13), niet werd weerhouden, kan op zich niet afgeleid worden dat het onderzoek niet naar behoren werd gevoerd. Dat de zaak wel degelijk door de politie werd uitgespit, blijkt onder meer uit het feit dat, toen u door de tegenpartij (volgens u onterecht) van betrokkenheid bij de moord beschuldigd werd, u door de politie werd ondervraagd (CGVS, p. 13). De ten aanzien van u geformuleerde beschuldiging bleek hierna geen stand te houden: u kon aantonen dat u niet aanwezig was op de plaats delict (CGVS A. III, p. 9) en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u voor medeplichtigheid aan moord werd veroordeeld. Uit niets blijkt bijgevolg dat het onderzoek door de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten niet naar behoren zou zijn gevoerd. Overigens verklaarde uw echtgenote, die naar de motieven van de moord werd gepeild, uitdrukkelijk dat, hoewel ze ook naar de these van de zelfverdediging verwees, ze de waarheid in dit verband niét kende en dat volgens haar enkel haar vader en de overleden persoon de waarheid kennen (CGVS A. II, p. 9). Uit een dergelijke stelling blijkt niet dat uw echtgenote werkelijk overtuigd zou zijn dat uw schoonvader, haar vader, uit zelfverdediging gehandeld zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u voor het overige zelf geen ervaringen heeft gehad waaruit besloten zou kunnen worden dat de politie niet naar behoren zou werken (CGVS, p. 13). U merkte ook nog op dat u in het verleden geen klacht had ingediend omdat u geen rechtstreekse bedreigingen had ontvangen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen kan echter opgemaakt worden dat u meermaals via via met wraak werd bedreigd. Dat u in deze context geen klacht indiende, volgens u omdat de getuigen van deze indirecte bedreigingen geen verklaringen bij de politie zouden willen afleggen (CGVS, p. 14), overtuigt niet. Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zelfs al zouden de bedreigingen indirect zijn, kunnen zij naar aanleiding hiervan vanzelfsprekend geen onderzoek voeren en er evenmin tegen optreden.”

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en discriminatie, en hij zet uiteen dat met betrekking tot de bloedwraakproblematiek stappen worden gezet en maatregelen worden genomen.

Verzoeker uit algemene kritieken en beschouwingen en hij neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer het bestaan van bloedwraak in Albanië en corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Waar hij de motieven van de commissaris-generaal betreffende het neergelegde artikel over huiselijk geweld bekritiseert, kan verzoeker evenmin overtuigen. Naar verzoekers mening betekent het artikel dat recentelijk, voor feiten die relatief eenvoudig zijn, de Albanese autoriteiten geen oplossing of bescherming konden bieden, met als gevolg dat “voor een bloedwraak dezelfde conclusie te binnen schiet”. De Raad benadrukt immers in dit kader, evenals in het licht van het door verzoeker gevoegde stuk 2: “Verslag van de Commissie voor Verzoening voor de periode 28 februari 2018 tot 1 maart 2020”, dat de loutere verwijzing naar algemene informatie, rapporten en artikelen, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt en gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Het door verzoekende partij louter herhalen van en op algemene wijze voortborduren op diezelfde al eerder aangehaalde elementen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op hetgeen hierover eerder op bovenvermelde wijze in voormelde beschikking werd vastgesteld, is geenszins van aard een ander licht te werpen op die grond in de beschikking. Waar verzoekende partij ter terechtzitting van 21 september 2022 voor het overige de Raad erop wijst dat het dossier van haar echtgenote behandeld wordt door een Franstalige kamer van de Raad, wijst de Raad erop dat eerder, op 21 maart 2022, bij arrest nr. 270 127 aan de echtgenote en zoon D. van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat aan de door hen aangehaalde vervolging(sfeiten) geen geloof wordt gehecht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 14 juli 2022 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS